

NUMMER 9

Trekantsdramaets tæppefald

13. maj 2025 af [Morten Tjalve](#)

0

I MORGEN BLIVER BEDRE 3: LÆGEN

999999

Forfatter og tegner: Karoline Stjernfelt

Farver : Karoline Stjernfelt og My Murphy

Forlag: **Cobolt**

Form: 272 sider i farver, hæftet

Vejl. pris: 299 kroner

Udgivelsesår: 2025

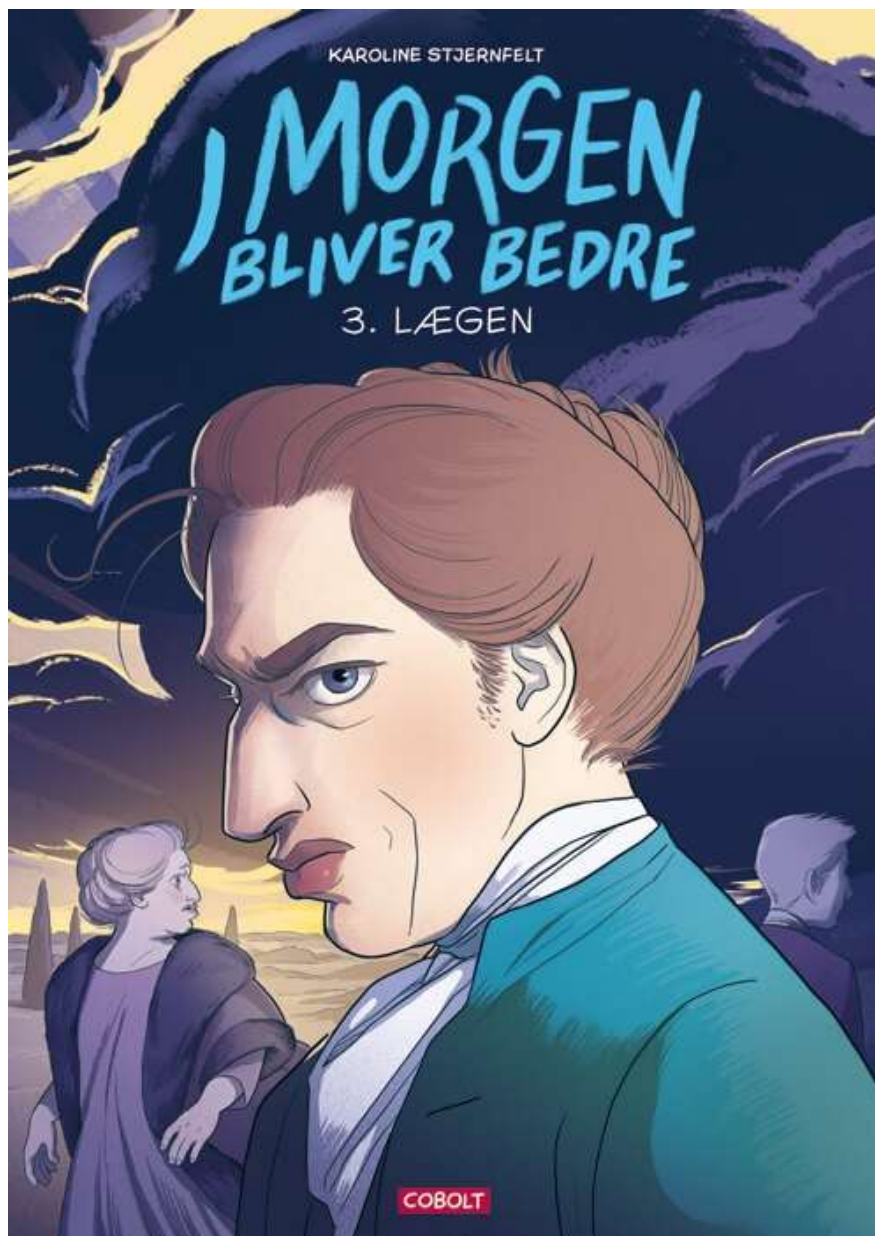
Udgivelsesland: Danmark

Det kan godt være, at i morgen ikke blev bedre for hverken Caroline Mathilde, Christian d. 7., Johann Struensee eller den danske befolkning generelt, men /

***morgen bliver bedre* blev bedre, end man på nogen måde havde turdet håbe på, da Karoline Stjernfelt lod første bind se dagens lys for 10 år siden.**

Stjernfelt havde kastet sig over en opgave, der fik vokseværk, så de tre bind svulmede op fra 1'erenes 160 sider, over 2'erenes 232 sider til det afsluttende tredje binds 272 sider. Noget mere end de oprindeligt planlagte i alt 128, senere justeret til 450 og altså nu fuldendt med 664 sider.

Jeg tillader mig at gå ud fra, at de fleste har et minimumskendskab til, hvordan det rent historisk gik for de tre hovedpersoner. Dels er det en spektakulær del af danmarkshistorien, dels har det været skildret i fiktionsform som blandt andet roman, film og altså nu som tegneserietrilogi. Forsiden på bind 3 *Lægen* mere end antyder da også, at mørke skyer samler sig over hovedpersonerne. Struensee står i forgrunden med et alvorligt, beslutsomt og uforsonligt udtryk, hvor han uden antydningen af mildhed skuer i en anden retning end de to andre. Caroline Mathilde kigger nervøst og bekymret mod Christian d. 7., der vender ryggen til og i stedet skuer direkte mod det mørke, hans sind blev opslugt af i perioden.

På den måde er stemningen ligesom slået an, allerede inden man læser den første side. Solen prøver forgæves at trænge igennem skydækket, men gør det først, da man går i gang med historien og en herlig sommerdag møder læseren til at starte med. I en stort set ordløs prolog får man slået relationerne fast. Caroline Mathilde og Christian d. 7. hilser lidenskabsløst på hinanden, mens Struensee i baggrunden venter på et skovturstæppe. Christian d. 7. forlader dem og det samme gør tjenestefolkene, hvorefter Caroline Mathilde slår sig ned med Struensee og kroner ham med en blomsterkrans. En ny konge er kommet til byen. Da hun kort efter bliver gravid, er ingen for alvor i tvivl om, hvem der er far til barnet. Struensee fik i

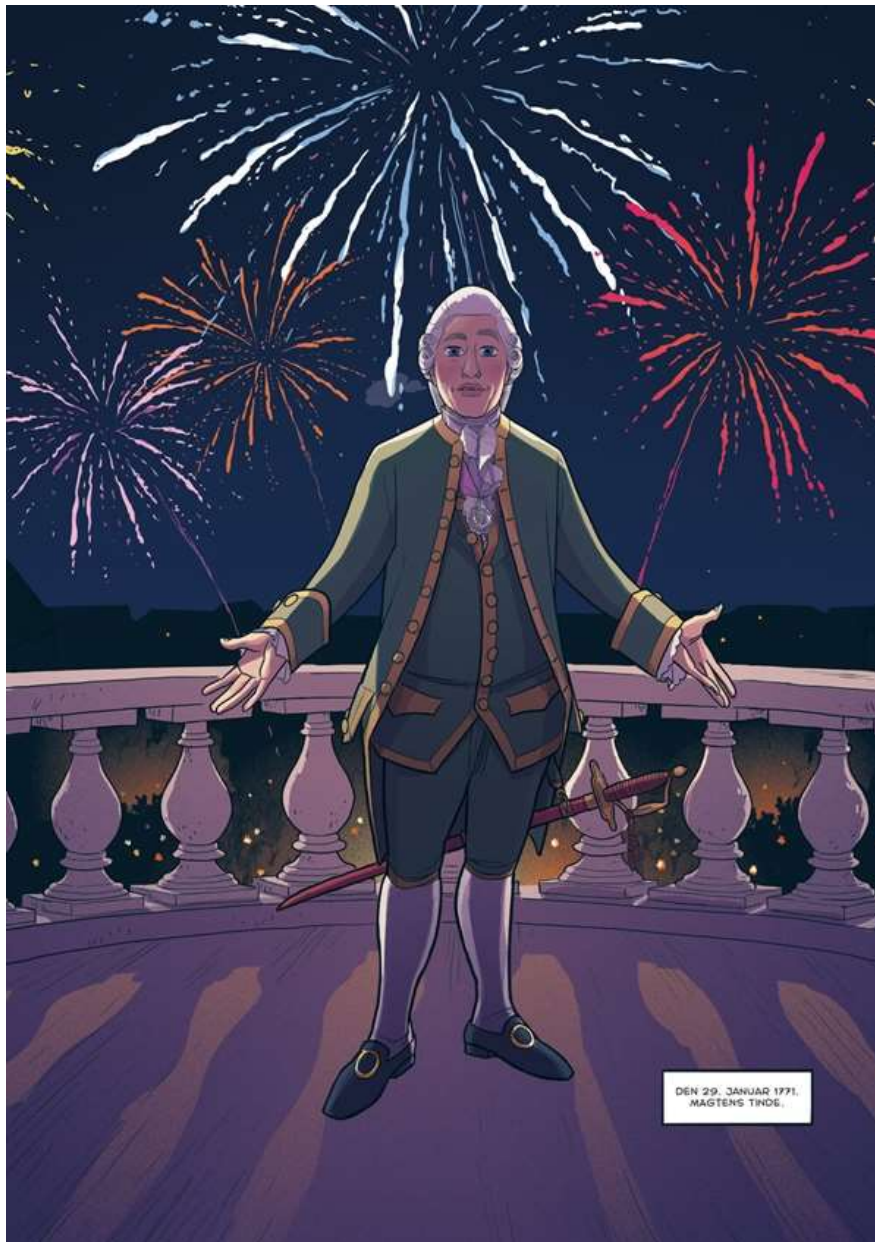
ekspresfart erobret både dronningens hjerte, kongens tillid og den reelle magt over kongeriget.

6

Allerede på side 31 vender Struensee sig med åbne arme mod Caroline Mathilde, og læseren, omkranset af festfyrværkeri akkompagneret af tekstboksen ”Den 29. januar 1771. Magtens tinde”. Når man først er nået derop, plejer der som regel kun at være én vej, det kan bevæge sig. Stjernfelt får levende skildret, hvordan Struensee blind for risici lader sig rive med og øjner muligheden for at reformere Danmark og forbedre livet for folket. Men selv om Struensee på forsiden og i titlen er hovedpersonen, er det fortsat Caroline Mathilde, der er fortælleren og den af de tre i dramaet, man som læser primært sympatiserer med. Ligesom Struensee fremstår hun også

fremsynet og moderne, bare på nogle andre områder. I bind to trak hun i bukser og red med mandesadel på hest. I bind tre smider hun al forsigtighed overbord og lever åbenlyst for alle på slottet – og reelt i Danmark – i et åbent forhold, hvor hun er kongen utro, så samme vis, som han er hende utro, hvilket dog mere var reglen end undtagelsen dengang.

Stjernfelts største bedrift ligger dog i, at man kan blive så fanget under læsningen af en historie, man i bund og grund udmærket ved, hvor ender henne for de involverede. Christian d. 7., der er blevet behandlet som en marionet gennem hele sit

liv, tror, han endelig har fået en ven i livlægen, men bliver isoleret og kørt ud på et sidespor, både når det drejer sig om beslutninger på Danmarks og egne vegne. Struensee er så ivrig efter at få reformeret Danmark, at han spænder velviljen hos alle involverede til det forudsigelige bristepunkt. Målet helliger i høj grad midlerne for ham, men ender samtidig med at blive hans fald. Imens lader Caroline Mathilde stå til, i håb om at hendes forbedrede livssituation kan opretholdes nu, hvor hun har fundet en elsker og beskytter. Hendes tunge skæbne med at blive gift ind i det danske kongehus som 15-årig til en allerede på det tidspunkt stærkt uligevægtig monark er i sig selv en gribende fortælling. Her i tredje bind bliver magtspillet mere kompliceret og krævende for både Stjernfelt og læseren, men overordnet set klarer hun skærene flot. Samtidig er der dog også tungere om end nødvendige sekvenser, hvor læseren skal orienteres om den historiske baggrund.

Det er tydeligt, at Stjernfelts håndværk har udviklet sig en del fra første bind. Tegninger og farvelægning udføres nu digitalt i modsætning til det rent "håndtegnede" første bind. Det kan man mene meget om, for der var unægtelig en charme over de lidt mere rå tegninger og rustikke farvelægning i første bind. Lidt af personligheden fra 1'eren er således gået tabt, mest synligt i den markante måde at tegne næser på, der forsvandt allerede fra bind to. Omvendt er der fuldblods professionalismisme over farverne og det samlede udtryk nu måske endda til en grænse, hvor det undertiden kan føles en anelse for glat. Heldigvis er hun ikke bange for at lave nogle skarpe og kantede beskæringer, når billedsiden trænger til at blive livet lidt op. Samtidig har Stjernfelts tegninger en lethed og enkelhed over sig, der får dem til at se lette og ubesværede ud. Hun er i særhed god til at tegne og variere personernes blikke, der ofte siger lige så meget som teksten i sig selv. Undertiden trækker hun teksten helt væk i ordløse sekvenser, der mere underspillet lader det være op til læseren selv at forstå, hvad der foregår imellem linjerne, eller her nok rettere imellem billederne.

90

De tre bind i serien har haft hver deres person i trekantsdramaet som titelfigur fra 1'ereens *Kongen* over 2'ereens *Dronningen* til *Lægen* i det afsluttende bind. Der er dog ingen tvivl om, at Caroline Mathilde som den egentlige hovedperson, træder stærkest ud af værket. Dels er hun fortæller fra start til slut, hvor hun i den tyske by Celle anno 1775 sidder udstødt og tænker tilbage på begivenhederne. Dels har hun hele tiden mest i klemme og er konstant omdrejningspunktet og læserens følelsesmæssige bindeled. Forholdet til Christian d. 7. er mildest talt kompliceret, og man føler med den unge dronning, der hurtigt køres ud på et sidespor. Det ændrer sig markant med Struensees ankomst, men selv om hun forelskes stormende og får barn med ham, er det heller ikke uden

komplikationer, efterhånden som han opsluges af magten. I bund og grund er hun hele tiden afhængig af de to mænd, hvoraf den ene er blevet gift med hende som en del af arbejdsbeskrivelsen, mens den anden måske har valgt hende af kærlighed og måske som en adgang til magten.

Karoline Stjernfelt får spillet imellem hovedpersonerne til at leve i en sådan grad, at jeg faktisk ikke for alvor havde lyst til at læse de afsluttende halvtreds sider, da nettet strammes omkring dem. For der er jo ingen af dem, for hvem det ender godt. Og selv om de alle tre har større eller mindre svagheder, formår Stjernfelt at få dem til også at fremstå sympatiske for læseren. At få danmarkshistoriens 250 år gamle og mest berømte trekantsdrama til at fremstå levende og gribende er en bedrift, der fortjener anerkendelse, hvilket de to første bind allerede har givet, men som ikke bør være mindre nu, hvor den sidste streg er sat. Der var ikke tale om at vente på "alle gode gange tre", men at alle tre bind/gange har været gode og nok samlet set vil blive stående som en milepæl i dansk tegneseriehistorie efter årtusindskiftet.

9

VI ELSKER TEGNESERIER

– og vi snakker om dem på Facebook. Kom og vær med!

📖 Karoline Stjernfelt, I morgen bliver bedre, Forlaget Cobolt

Morten Tjalve

Faldt i tønden med tegneserier som barn. I sit civile liv gymnasielærer og har siden 2001 anmeldt, og skrevet om, litteratur og senere tegneserier.